

Arrest

**nr. 218 675 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L.JANS, loco advocaat M. VAN DER HASSELT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 11 september 2017.

1.2. Op 26 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Qalay Mar, gelegen in het district Paghman van de provincie Kaboel.

U werkte vanaf augustus 2015 als tuinier in de boomgaard van [M.E.], een lokale commandant. Na ongeveer een maand voor [M.E.] te hebben gewerkt werd u op weg naar huis tegengehouden door de mannen van commandant [M.] in een zwarte auto. Nadat ze u gevraagd hadden wie u was en waar u werkte, vroegen ze u of u voor hen wilde werken en nodigden ze u uit om bij hen in de auto te stappen, waar u alle uitleg zou krijgen. U weigerde. Ze vertelden u dat het grote gevolgen zou hebben als u niet meewerkte. U luisterde niet naar hen en ging naar huis. Toen u thuis aankwam, vertelde u alles aan uw vader die u vertelde dat het misschien gewone mensen waren uit de omgeving en dat u zich geen zorgen moest maken. De volgende dag ging u opnieuw naar uw werk en gebeurde er niets. De dag daarop kwam u de mannen opnieuw tegen na het werk. Toen u hun voorstel om voor hen te werken opnieuw afsloeg, dwongen ze u om in hun auto te gaan zitten terwijl ze u bedreigden met wapens. Toen u plaatsnam in de auto, werd u geslagen alvorens ze u een kleefbom en een pak geld toestopten. Ze vertelden u dat u de kleefbom en het geld moest aannemen, en dat u de bom de volgende ochtend aan de auto van [M.E.] moest klevan. Ze vertelden u dat als u het aan iemand zou vertellen, ze die persoon zouden doden. Vervolgens ging u akkoord en nam de bom en het geld mee naar huis. Toen u thuis aankwam, vertelde u meteen alles aan uw vader, waarna hij u opdroeg om u te verbergen in de stal. Hij vertelde u dat hij zelf de bom zou weggooiden. Na een half uur kwam uw vader terug en droeg u op om de boerka van uw moeder aan te doen, waarna hij u afzette bij een vriend van hem. Daar bleef u twee dagen, waarna u met de hulp van de vriend van uw vader het land ontvluchtte. U kwam aan in België op 11 oktober 2015 en u vroeg op 14 oktober 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de entourage van commandant [M.]. Toen u reeds in België was, kreeg u te horen dat uw vader door hen werd gedood op 15 februari 2016.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw taskara voor.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers noch geloof worden gehecht aan uw werk als tuinier voor [M.E.], noch aan uw problemen met commandant [M.].

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw werk als tuinier voor [M.E.] niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelt u bizar genoeg dat u "niets over hem kan vertellen". U verklaart vervolgens dat u "niet weet wie hij was of wat hij deed". Het enige wat u kan zeggen is dat u "denkt dat hij een commandant was" (CGVS, p. 12). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige kennis bezit over de persoon waarvoor u werkte, zeker als het werk dat u voor hem deed aan de basis ligt van al uw problemen. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat [M.E.] "commandant was en dat u in zijn boomgaard werkte" (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens wordt bevraagd over [H.], die voor [M.E.] werkte en uw loon betaalde, kan u enkel zeggen dat hij met [M.E.] optrok en gewapend was. U kan verder niets over hem vertellen (CGVS, p. 13). Mede gelet op het feit dat hij uw enige contactpersoon was, is dit zeer bevreemdend (CGVS, p. 14). Ook wanneer u wat later wordt gevraagd of er nog andere mensen voor [M.E.] werkten, moet u toegeven dat u geen idee heeft wie er nog voor hem werkte (CGVS, p. 14). Ook over [Z.U.], de vader van [H.] en tevens de man die uw vader ervan op de hoogte bracht dat [M.E.] een tuinier nodig had, kan u niets vertellen (CGVS, p. 13). Bovendien is het bizar dat u alleen moest zorgen voor honderdvijftig fruitbomen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat er voor u iemand anders werkte en dat hij ontslag had genomen. U kan evenwel niet vertellen wie de vorige werknemer was en u weet evenmin waarom hij ontslag had genomen (CGVS, p. 14). Ook dit is merkwaardig.

Voorts moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u contact had opgenomen met uw vader toen u in Turkije was en dat hij u had verteld dat vier mannen van [M.] de bom en het geld kwamen ophalen nadat u reeds het land uit was gevlucht. U beweert ook dat ze uw vader daarbij op zijn hoofd sloegen

(Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, wanneer u op het CGVS opnieuw wordt gevraagd wat er was gebeurd met de bom, beweert u meermaals dat u er geen idee van heeft wat er met de bom en het geld is gebeurd en dat uw vader niet op de vraag antwoordde toen u ernaar vroeg (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen kan u enkel herhalen dat u niet weet wat uw vader met de bom heeft gedaan (CGVS, p. 17). U beweerde op de DVZ ook meermaals dat [M.] aanwezig was toen u tot tweemaal toe op straat werd tegengehouden en dat hij u persoonlijk vroeg of u de bom wilde plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, wanneer u hier op het CGVS mee wordt geconfronteerd, ontkent u dat u dat ooit heeft gezegd en beweert u dat u [M.] nooit heeft gezien, enkel zijn mannen (CGVS, p. 17). U verklaarde op de DVZ bovendien dat [M.] u reeds bij de eerste keer dat u door hem werd tegengehouden had gevraagd of u de bom wilde plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u uw verklaringen opnieuw aan, en beweert u dat ze het pas vroegen bij de tweede keer dat u door hen werd tegengehouden (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat u die uitspraken op de DVZ had gedaan (CGVS, p. 17). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u opmerkelijke uitspraken doet over de reactie van uw vader na de eerste keer dat u door de mannen van [M.] werd tegengehouden en dat u door hen werd gevraagd om voor hen te werken. Zo is het weinig aannemelijk dat uw vader het niet serieus zou nemen en dat hij zei dat het om gewone mensen ging en dat u zich geen zorgen moest maken (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat uw vader zoiets nog nooit had meegemaakt en dat hij dacht dat het om een grap ging (CGVS, p. 18). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Daarnaast heeft u, zoals hierboven reeds vermeld, zeer weinig kennis over commandant [M.]. Zo kan u enkel zeggen dat hij een onafhankelijke commandant is die niet wakker ligt van de overheid of van iemand anders. Gevraagd om meer over hem te vertellen, moet u toegeven dat u zelf niets over hem weet, enkel dat hij in Paghman woont (CGVS, p. 17). Ook dit is bevreemdend.

Bovendien is het opmerkelijk dat u uw vader zonder aarzelen ervan op de hoogte bracht dat u een bom moest plaatsen en dat u er geld voor kreeg. Zo verklaarde u zelf al dat u door de mannen van [M.] werd verteld dat ze iedereen zouden doden aan wie u het zou vertellen (CGVS, p. 16). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u het aan uw vader vertelde, en dat u zonder zijn toestemming niet eens naar een andere stad zou gaan (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen.

Ten slotte is het merkwaardig dat u er geen enkel idee van heeft hoeveel geld de mannen van commandant [M.] u aanboden. U kan enkel zeggen dat het een "bundel dollars was" maar dat u het nooit heeft geteld (CGVS, p. 18).

Het door u voorgelegde document, uw taskara, is niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zo bevestigt uw taskara enkel uw identiteit en afkomst uit Paghman, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden werk als tuinier voor [M.E.] en de daaruit voortvloeiende problemen met commandant [M.] geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheids-situatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheids-diensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Na een theoretisch betoog, zet verzoeker aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus concreet uiteen:

"Het CGVS stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo stelt het CGVS dat er noch geloof kan gehecht worden aan verzoeker zijn werk voor [M.E.] noch aan verzoeker zijn problemen met commandant [M.].

Het CGVS is van mening dat het bizar is dat verzoeker niets kan vertellen over [M.E.]. Dat verzoeker verklaarde dat hij niet weet wie hij was en wat hij deed. Dat het enige wat verzoeker kon zeggen was dat hij "denkt dat hij een commandant was". Het CGVS is van mening dat verzoeker over zijn werkgever meer kennis diende te hebben temeer deze persoon de oorzaak van verzoeker zijn problemen is. [H.], de persoon die verzoeker uitbetaalde, ook daarover meent het CGVS dat verzoeker meer moest kunnen vertellen. Verzoeker zijn antwoord als dat [H.] optrok met [M.E.] en zij gewapend waren is voor het CGVS niet afdoende.

Verzoeker wil heel erg benadrukken dat hij nooit naar school is geweest en nooit enige opleiding heeft genoten, zelfs geen koranschool zoals hij verklaarde op het CGVS en dat hij zelf nooit enige zware verantwoordelijkheid droeg. De kennis waarover hij beschikt moet dan ook in deze context geëvalueerd worden.

Tevens wil verzoeker benadrukken dat hij erg nerveus was voor het gehoor bij het CGVS en de oorzaak van deze stress ook bij zijn achtergrond gezocht moet worden. Verzoeker heeft geen ervaring met dit soort situaties en heeft het moeilijk om met druk om te gaan. Het gehoor bij het CGVS was een heel stressvolle ervaring voor verzoeker.

Verzoeker kende persoonlijk noch [M.E.] noch [H.]. Zoals verzoeker verklaarde bij zijn verhoor op het CGVS is het verzoeker zijn vader die hem meedeelde dat men iemand zocht aldaar om de tuin/boomgaarden te onderhouden.

Verzoeker leefde thuis bij zijn ouders en was gehoorzaam aan wat zijn vader hem verzocht te doen zodat hij zich ook naar deze plek begaf om er te werken.

Verzoeker werkte op de boomgaard en op de middag kreeg hij er een maaltijd die hij dan kon opeten onder een boom in de boomgaard. Het is toch niet abnormaal dat verzoeker zich geen vragen stelde over voor en bij wie hij moest en ging werken. Evenzeer is het normaal te noemen dat hij geen vragen stelde over wie er voor hem werkzaam was, wat diens naam was en waarom die ermee gestopt was.

Ook hier gaat men bij een sollicitatie toch niet uitvragen over de voorganger en waarom die er mee is opgehouden?

Bovendien had verzoeker geen rechtstreekse contacten met [H.] zijn vader, die is intussen daarenboven overleden bij een zelfmoordaanslag.

Bovendien was verzoeker alleen werkzaam als tuinier zodat hij geen collega's had om allerlei vragen aan te stellen. Uit de beslissing blijkt geenszins dat met dit alles rekening is gehouden.

Verzoeker is nochtans zeer uitgebreid ondervraagd op het CGVS over zijn kennis van landbouw, zaaien, périodes waarin men wat moet zaaien en/of planten enz. In de bestreden beslissing is hierover nergens iets te lezen zodat mag aangenomen worden dat men niet de minste twijfel heeft als dat verzoeker werkelijk zijn gehele leven tot aan zijn vertrek heeft geleefd bij zijn ouders en enkel velden bewerkte.

Het is dan ook duidelijk dat het CGVS geen rekening hield met verzoeker zijn hoedanigheid.

Luidens het CGVS zijn er ook tegenstrijdigheden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen, ondermeer over:

- wat er met de bom en het geld was gebeurd;

- of [M.] zelf al dan niet in de auto aanwezig was toen de mannen met de auto verzoeker tegenhielden de eerste en de tweede keer;

Verzoeker kan hierop antwoorden dat er helemaal geen tegenstrijdige verklaringen door hemzelf werden afgelegd. Verzoeker benadrukt nog dat ook zoals gezegd bij aanvang van het verhoor bij CGVS dat het verhoor op dvz hem niet is voorgelezen aan het einde. Dat hij de korte vragenlijst nadien niet kon lezen zelf nu hij de taal niet begrijpt en hij dus in de onmogelijkheid was dat te doen.

Mogelijk had hij in het geval men hem had toegelicht wat er genoteerd werd wel kunnen reageren. Alleszins, is duidelijk dat er allicht en onbetwistbaar een fout in de vertaling is gebeurd: verzoeker zijn vader ontdeed zich van de bom en verzoeker weet uiteraard niet waar de bom door zijn vader werd heengebracht.

De mannen van [M.] kwamen bij verzoeker zijn vader langs om te vragen naar de bom. Daarop sloegen deze mannen inderdaad zijn vader en gingen zij zelf de bom ophalen daar waar verzoeker zijn vader die had weggegooid en dus op de plaats die door verzoeker zijn vader was meegedeeld. Wat er dan juist met de bom gebeurd is ja dat weet verzoeker inderdaad niet, alleen dat zijn vader ze wegbracht, de mannen van [M.] ze ophaalden en dan is het een raadsel.

Verzoeker zei dat de mannen van [M.] hem tweemaal staande hielden. De eerste keer zeiden ze dat ze mannen van [M.] waren maar [M.] zelf was hier niet bij aanwezig. Ze praatten de eerste keer niet over de bom, ze zeiden enkel dat verzoeker voor hen kon werken.

Ook de tweede keer was [M.] niet aanwezig in persoon. Pas de tweede keer en nadat men verzoeker hardhandig in de auto had getrokken en mishandelde sprak men van de bom en wat men eiste.

Het CGVS vervolgt met te stellen dat verzoeker opmerkelijke uitspraken doet over de reactie van zijn vader na de eerste keer dat hij door de mannen van [M.] werd tegengehouden en dat hij door hen gevraagd werd om voor hen te werken.

Het CGVS meent dat het weinig aannemelijk is dat zijn vader hem zou gezegd hebben dat het misschien gewone mensen waren en dat hij zich geen zorgen moest maken.

Verzoeker ziet niet in wat hier opmerkelijk aan is? Als een vader die dit nog nooit eerder meemaakte en die zijn zoon wou helpen, beschermen en behoeden van grote zorgen is dit net geheel logisch: hij reageerde alsof net om verzoeker te beschermen.

Daarna vervolgt het CGVS met te zeggen dat verzoeker zeer weinig kennis heeft over commandant [M.], dat hij enkel kan zeggen dat het een onafhankelijke commandant is die niet wakker ligt van de overheid of van iemand anders. Het CGVS stelt dat zij verzoeker verzochten nog meer over deze persoon te vertellen maar dat verzoeker enkel nog kon zeggen dat hij in Paghman woont.

Verzoeker kan daar inderdaad niet meer over vertellen, dat klopt. Waarom zou verzoeker deze commandant beter dan dit moeten kennen? Verzoeker zijn vader stelde hem gerust na de eerste keer dat de mannen hem met de auto tegenhielden, hij wist toen ook niet wat men van hem verlangen zou of eisen zou. Het is de tweede maal dat hij meteen een bom in zijn handen kreeg gestopt waarop hij door zijn vader naar een vriend werd gebracht en asap het land verliet.

Wat men dan verwacht, wil horen of wat verzoeker voor het CGVS allemaal moet kunnen vertellen daarover geeft het CGVS geen enkele motivering.

Het CGVS meent verder dat het bevreemdend is dat verzoeker het meteen aan zijn vader vertelde dat hij een bom moest plaatsen en dat hij er geld voor kreeg. Nochtans zegt het CGVS hadden de mannen van [M.] duidelijk gezegd dat ze iedereen zouden doden aan wie verzoeker erover zou vertellen.

Verzoeker reageerde inderdaad door te zeggen dat hij niet eens naar een andere stad zou gaan zonder dat aan zijn vader te vertellen. Verzoeker doelt er daarmee op dat zijn vader de persoon is aan wie hij alle gezag, verantwoordelijkheid en dergelijke dient te geven. Verzoeker deed wat zijn vader opdroeg en zijn vader genoot zijn grootste respect.

Dus het is niet meer dan normaal dat verzoeker dit meteen aan zijn vader vertelde bij thuiskomst.

Verder zegt het CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een bundel dollars ontving maar hij deze nooit telde : nochtans is het zo. Verzoeker ging eens uit de auto met de bom en het geld naar huis, gaf deze af aan zijn vader en werd door deze laatste in de stal ondergebracht. Verzoeker had de tijd of kans niet, hij was zo onder de indruk en volgde meteen de adviezen van zijn vader op eens thuisgekomen.

Bovendien wat maakt het uit? Verzoeker wou daar niets mee te maken hebben, of er nu 5, 500, 5000 of 50.000 afghani of dollar in het pak zat, verzoeker wou niets doen of hebben van deze mannen voor wat dan ook.

De conclusie uit voorgaande is dat men niet gelooft dat verzoeker werkte als tuinier voor [M.E.]. Maar op basis van bovenstaande is dat dan omdat hij niet wist wie voor hem deze job uitoefende, waarom deze persoon vertrokken was en dat hij niets kan vertellen over [M.E.]

dit is toch een manifest onvoldoende motivering om verzoeker niet te geloven over zijn tewerkstelling temeer verzoeker zijn "job" als landbouwer niet ter discussie staat evenmin zijn afkomst en ongeschoold zijn etc.

Tweede reden is dat men niet geloven wil dat verzoeker door commandant [M.] bedreigd werd: reden is dat er een vermeende tegenstrijdigheid zou zijn over of die nu wel of niet aanwezig was, wanneer men vroeg om een bom te plaatsen, dat verzoeker dit aan zijn vader vertelde, de reactie van zijn vader en dat hij het geld niet telde? Dit is toch evenmin een deugdelijke motivering om verzoeker niet te geloven in zijn verklaringen?

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de achtergrond van verzoeker, het feit dat hij nooit naar school is geweest.

Verzoeker vertelde de waarheid en kan niet meer vertellen. Bovendien rept men met geen woord over het overlijden van verzoeker zijn vader in februari 2016! Van een afdoende motivering is dan ook geen sprake."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de Belgische overheden hem willen terugsturen naar Afghanistan terwijl de veiligheidssituatie aldaar ronduit gevaarlijk is. Hij verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016, het World Report 2017 van Human Rights Watch over de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek de oostelijke provincies van Afghanistan en de briefing notes van het Federal Office for Migration and Asylum in Duitsland van 6 en 20 maart 2017. Verzoeker besluit dat de situatie aldaar schrijnend en levensgevaarlijk is, ook in zijn provincie zodat hem de subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 3 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Tadzjiek uit het dorp Qalay Mar, district Paghman in de provincie Kaboel. Verzoeker zou vanaf augustus 2015 als tuinier in de boomgaard van mullah E., een lokale commandant, hebben gewerkt. Na een maand zouden mannen van commandant M. verzoeker onder bedreiging hebben gevraagd om een kleeftom te plaatsen op de auto van mullah E.. Verzoeker vertelde dit aan zijn vader die hem vervolgens heeft geholpen om Afghanistan te ontvluchten. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door commandant M.

2.4.2.2. Verzoeker legde ter staving van zijn vluchtrelaas enkel zijn taskara voor. Verzoekers identiteit en nationaliteit worden op zich niet betwist, maar de taskara vormt geen bewijs van verzoekers vluchtrelaas.

Bij gebrek aan andere documentaire bewijzen, moet bijgevolg worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. De Raad is in navolging van de verwerende partij van oordeel dat verzoeker omtrent zijn vluchtrelaas dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, zoals hierna zal blijken.

2.4.2.4. Voorafgaand merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en de protection officer hiermee rekening houdt, maar een zekere mate van stress verhindert op zich niet dat een verzoeker duidelijke, correcte en consistente verklaringen kan afleggen noch doet dit afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten. Er zijn in casu, buiten verzoekers blote beweringen, geen gegevens voorhanden die erop duiden dat stress of emoties verzoeker zouden hebben verhinderd concrete en consistente verklaringen af te leggen.

2.4.2.5. Vervolgens stelt de Raad vast blijkt dat verzoeker met betrekking tot de twee protagonisten in zijn vluchtrelaas, met name mullah E. en commandant M., zeer weinig kennis heeft, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw werk als tuinier voor [M.E.] niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelt u bizar genoeg dat u “niets over hem kan vertellen”. U verklaart vervolgens dat u “niet weet wie hij was of wat hij deed”. Het enige wat u kan zeggen is dat u “denkt dat hij een commandant was” (CGVS, p. 12). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige kennis bezit over de persoon waarvoor u werkte, zeker als het werk dat u voor hem deed aan de basis ligt van al uw problemen. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat [M.E.] “commandant was en dat u in zijn boomgaard werkte” (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens wordt bevraagd over [H.], die voor [M.E.] werkte en uw loon betaalde, kan u enkel zeggen dat hij met [M.E.] optrok en gewapend was. U kan verder niets over hem vertellen (CGVS, p. 13). Mede gelet op het feit dat hij uw enige contactpersoon was, is dit zeer bevreemdend (CGVS, p. 14). Ook wanneer u wat later wordt gevraagd of er nog andere mensen voor [M.E.] werkten, moet u toegeven dat u geen idee heeft wie er nog voor hem werkte (CGVS, p. 14). Ook over [Z.U.], de vader van [H.] en tevens de man die uw vader ervan op de hoogte bracht dat [M.E.] een tuinier nodig had, kan u niets vertellen (CGVS, p. 13). Bovendien is het bizar dat u alleen moest zorgen voor honderdvijftig fruitbomen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat er voor u iemand anders werkte en dat hij ontslag had genomen. U kan

evenwel niet vertellen wie de vorige werknemer was en u weet evenmin waarom hij ontslag had genomen (CGVS, p. 14). Ook dit is merkwaardig."

en

"Daarnaast heeft u, zoals hierboven reeds vermeld, zeer weinig kennis over commandant [M.]. Zo kan u enkel zeggen dat hij een onafhankelijke commandant is die niet wakker ligt van de overheid of van iemand anders. Gevraagd om meer over hem te vertellen, moet u toegeven dat u zelf niets over hem weet, enkel dat hij in Paghman woont (CGVS, p. 17). Ook dit is bevreemdend."

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het gegeven dat hij nooit naar school is geweest, nooit enige opleiding heeft genoten, gehoorzaam was aan zijn vader, bij zijn ouders leefde en enkel velden bewerkte en dat zijn kennis en job als landbouwer niet worden betwist, neemt niet weg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker over elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas coherente en concrete verklaringen kan afleggen. Dat verzoeker nooit naar school is geweest, nooit enige opleiding heeft genoten en gehoorzaam was aan zijn vader is aldus geen voldoende verschoning zijn voor zijn gebrekkige verklaringen.

Gelet op de reeds langdurige situatie van onveiligheid in Afghanistan en de aanwezigheid van anti-overheidsgroeperingen in het district Paghman, zoals deze blijken uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, mag van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij een aantal basiszaken kent en dat hij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan situeren. Dat verzoeker niets tot weinig kan vertellen over mullah E. en commandant M., bijvoorbeeld over het gebied dat zij controleren, hun doelstellingen, hun organisaties of groeperingen en hun strijders, komt in de Afghaanse veiligheids-context weinig overtuigend over. Deze vaststelling klemmt des te meer wanneer verzoeker voorhoudt voor mullah E. te hebben gewerkt. Het betoog dat verzoeker mullah E. en H. niet persoonlijk kende en geen rechtstreeks contact had met de vader van H., doet hieraan geen afbreuk.

Aangezien al deze heren aan de grondslag liggen van zijn vlucht uit Afghanistan, kan van verzoeker worden verwacht dat hij zich, minstens na zijn vlucht, zou hebben geïnformeerd over deze heren, die de protagonisten zijn in zijn vluchtrelaas, en hierover meer inlichtingen zou hebben, quod non. Verzoeker biedt met zijn betoog geen enkel ernstig element aan dat zijn gebrek aan kennis hierover kan verschonen.

Verzoekers gebrek aan kennis over mullah E. en commandant M. doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden werk als tuinier voor mullah E., de voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn vrees voor vervolging door commandant M.

2.4.2.6. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten worden gekenmerkt door tegenstrijdigheden, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Voorts moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u contact had opgenomen met uw vader toen u in Turkije was en dat hij u had verteld dat vier mannen van [M.] de bom en het geld kwamen ophalen nadat u reeds het land uit was gevlucht. U beweert ook dat ze uw vader daarbij op zijn hoofd sloegen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, wanneer u op het CGVS opnieuw wordt gevraagd wat er was gebeurd met de bom, beweert u meermaals dat u er geen idee van heeft wat er met de bom en het geld is gebeurd en dat uw vader niet op de vraag antwoordde toen u ernaar vroeg (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen kan u enkel herhalen dat u niet weet wat uw vader met de bom heeft gedaan (CGVS, p. 17). U beweerde op de DVZ ook meermaals dat [M.] aanwezig was toen u tot tweemaal toe op straat werd tegengehouden en dat hij u persoonlijk vroeg of u de bom wilde plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Echter, wanneer u hier op het CGVS mee wordt geconfronteerd, ontkent u dat u dat ooit heeft gezegd en beweert u dat u [M.] nooit heeft gezien, enkel zijn mannen (CGVS, p. 17). U verklaarde op de DVZ bovendien dat [M.] u reeds bij de eerste keer dat u door hem werd tegengehouden had gevraagd of u de bom wilde plaatsen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u uw verklaringen opnieuw aan, en beweert u dat ze het pas vroegen bij de tweede keer

dat u door hen werd tegengehouden (CGVS, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat u die uitspraken op de DVZ had gedaan (CGVS, p. 17). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling."

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen door te stellen dat er onbetwistbaar een fout in de vertaling is gebeurd.

Verzoeker heeft inderdaad aan het begin van zijn gehoor bij het CGVS verklaard dat zijn verklaringen op de DVZ nadien niet aan hem zijn voorgelezen. Deze bewering vindt echter geen steun in het administratief dossier. Uit de ingevulde vragenlijst van de DVZ blijkt dat verzoeker werd gehoord in het bijzijn van een tolk Dari en dat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari. Verzoeker ondertekende de vragenlijst en bevestigde daarmee uitdrukkelijk dat alle daarin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Voorts, gelet op het grote aantal en de aard ervan, acht de Raad het niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen wat verzoeker verklaarde op de DVZ, enerzijds, en het CGVS, anderzijds, louter te wijten zijn aan een "fout in de vertaling", zoals hieronder zal blijken.

Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker op DVZ het volgende verklaarde:

"Hij ([M.]) zei me dat ik iets voor hem moest doen. Ik moest een pakje met een magneetbom onder de auto van [M.E.] (mijn baas) plaatsen en zou hier veel geld voor krijgen. Ik weigerde dit te doen. Ik wou mij baas niets aandoen.

Ik ben na het werk naar huis gegaan en vertelde alles aan mijn vader. 2 dagen nadien, toen ik op weg was naar het werk in Qargha werd ik tegen gehouden door 4 gewapende personen die werkte voor [M.]. Ik moest mee naar de auto van [M.] gaan iets verderop en moest instappen.

In de auto vroeg hij ([M.]) mij opnieuw of ik die bom wou plaatsen. Ik weigerde dit. Toen haalde hij een pistool boven en plaatste het tegen mijn hoofd. Hij bedreigde mij dat ik het pakje en het geld moest aannemen en de opdracht uitvoeren. Als ik het niet deed zou hij mij en mijn gezin vermoorden.

Ik kon niet anders dan deze opdracht te aanvaarden. Ik nam de bom en het geld aan en ging naar huis. Ik vertelde aan mijn vader wat er was gebeurd. Hij zei dat ik de bom en het geld aan hem moest geven en mij in de stal moest verstoppen. (...)"

Op de vraag "Wat gebeurde er met de bom?" verklaarde verzoeker op DVZ het volgende: *"Ik heb toen ik in Turkije was met mijn vader contact gehad. Hij zei dat de mannen (4 personen) van [M.] naar huis gekomen waren en hem hadden geslagen met de achterkant van hun geweer. Ze hebben nadien het geld en het pakje terug meegenomen."* Uit zijn eerdere verklaringen tijdens het verhoor bij DVZ blijkt dat verzoeker met "het pakje" refereert aan de bom.

In het gehoorverslag van het CGVS kan het volgende worden gelezen:

"-Wat is er met die bom gebeurd?"

Mijn vader stuurde me weg, zodat ik veilig was, maar ze hebben mijn vader gedood.

-Wat is er met die bom gebeurd?"

Ik weet het niet. Ik vroeg mijn vader wat hij met dat geld gedaan had, en hij heeft er niet op geantwoord.

Soms zei hij dat hij het terug had afgegeven, soms niet.

-Hoe kan uw vader nu geen duidelijk antwoord hebben gegeven over wat hij met dat geld en die bom heeft gedaan?"

Hij antwoordde niets concreet, om mij niet ongerust te maken omdat ik hier was in een vreemd land.

Volgens mij heeft hij die bom afgegeven.

-Maar u weet het niet?"

Nee.

-Bizar, op de DVZ wist u wel wat er met die bom is gebeurd?"

Mijn vader heeft de bom meegenomen naar buiten, maar weet het verder niet wat hij ermee heeft gedaan.

-Op de DVZ zei u dat mannen naar uw huis zijn gekomen er alles terug hebben meegenomen en uw vader geslagen.

De eerste keer hebben ze hem geslagen, maar de bom hadden ze niet meegenomen, wel naar gevraagd, maar mijn vader wist niet waar ze lag, zei hij.

-De eerste keer dat u die mannen bent tegengekomen, hebben ze u toen gezegd wat u moest doen?"

Nee, ze hebben me niets verteld wat ik moest doen, enkel dat ze me veel meer zouden betalen dan ik zelf verdiende.

-Wie was de man die u aansprak?"

De mensen van [M.].

(...)

-De vorige keer zei u dat [M.] zelf tegen u had gezegd dat u die bom moest plaatsen, en al na de eerste keer dat u hem zag?

Hij zelf niet, wel vier mannen van hem.

-Dus u zag die [M.] zelf nooit?

Nee.

-Maar u zei nog steeds op de DVZ dat ze u het al zeiden na de eerste keer, dat u die bom moest plaatsen?

Misschien heeft de tolk zich vergist, of ik zelf, ik zei dat het de mannen waren.

(...)"

Waar hij op de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat de mannen van commandant M. de bom terug meegenomen hebben, stelt verzoeker bij het CGVS niet te weten dat wat er met de bom is gebeurd omdat zijn vader niet op de vragen antwoordde, zijn vader wisselend op zijn vragen antwoordde, zijn vader de bom meegenomen heeft naar buiten, zijn vader niet wist waar de bom lag, en de mannen van de commandant M. de bom niet hebben meegenomen.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS over wat met de bom gebeurde op zich reeds dermate incoherent zijn dat ze weinig aannemelijk zijn. Daarnaast lopen verzoekers verklaringen op het CGVS over wat met de bom is gebeurd dermate uiteen van wat hij op de DVZ verklaarde dat ook op dit vlak zijn verklaringen niet overtuigen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS over wat met de bom is gebeurd, tracht te verklaren door de verschillende versies te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en niet bij machte om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat commandant M. niet aanwezig was toen hij twee keer staande werd gehouden door zijn mannen en dat pas toen hij een tweede keer staande werd gehouden over de bom werd gepraat. Dienaangaande merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Eveneens merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten worden gekenmerkt door een aantal onaannemelijkheden, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vervolgens moet worden opgemerkt dat u opmerkelijke uitspraken doet over de reactie van uw vader na de eerste keer dat u door de mannen van [M.] werd tegengehouden en dat u door hen werd gevraagd om voor hen te werken. Zo is het weinig aannemelijk dat uw vader het niet serieus zou nemen en dat hij zei dat het om gewone mensen ging en dat u zich geen zorgen moest maken (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat uw vader zoiets nog nooit had meegemaakt en dat hij dacht dat het om een grap ging (CGVS, p. 18). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u uw vader zonder aarzelen ervan op de hoogte bracht dat u een bom moest plaatsen en dat u er geld voor kreeg. Zo verklaarde u zelf al dat u door de mannen van [M.] werd verteld dat ze iedereen zouden doden aan wie u het zou vertellen (CGVS, p. 16). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u het aan uw vader vertelde, en dat u zonder zijn toestemming niet eens naar een andere stad zou gaan (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen."

De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat de reactie van verzoekers vader nadat hij hoorde dat verzoeker een eerste keer door de mannen van commandant M. staande werd gehouden, weinig overtuigend is. Gelet op de langdurige situatie van onveiligheid in Afghanistan en de aanwezigheid van anti-overheidsgroeperingen in het district Paghman, zoals deze blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, acht de Raad het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker deze gebeurtenis slechts als een grap zou afdoen.

Verzoeker tracht de overige onaannemelijkheden in zijn verklaringen te verschonen en te vergoelijken door hiervoor nieuwe verklaringen te bieden. Wat er ook van zij, de Raad meent dat zelfs indien zijn vader het grootste respect genoot van verzoeker, het des te meer onaannemelijker is dat verzoeker zijn vader in gevaar bracht door hem zonder aarzelen op de hoogte te brengen dat hij een bom moest plaatsen.

2.4.2.7. Verzoekers kritiek over het motief in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat hij geen enkel idee had van hoeveel geld de mannen van commandant M. hem aanboden, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissing zijn voldoende determinerend om het besluit dat verzoekers vluchtrelaas niet aannemelijk is, te schragen.

2.4.2.8. De Raad besluit dat het geheel van de vaststellingen waarop de verwerende partij de vluchtelingenstatus weigert onverminderd overeind blijft, met uitzondering van het overtollig geachte motief. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen, met uitzondering van het overtollig geachte motief. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. In navolging van de verwerende partij, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus “Security situation in Kabul province” van 25 april 2017.

Middels een aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 29 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie gesteld terecht gesteld dat *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Paghman blijkt uit de voormelde objectieve landeninformatie dat in dit district de taliban een beperkt aantal activiteiten en aanwezigheid hebben. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat ze minstens drie keer per maand aangevallen worden (EASO-rapport mei 2018, p.25-27). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Tenslotte wijst de Raad erop dat de Uzbinvallei behoort tot het district Surobi.

Verzoeker verwijst naar informatie die ofwel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen ofwel betrekking heeft op ander provincies dan de provincie Kaboel. De Raad herhaalt dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij op de stad Kaboel betrekking heeft. Inzake de veiligheidssituatie in Kaboel dient te worden vastgesteld dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst

in zijn verzoekschrift hetzij informatie betreft die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 januari 2018, hetzij hiermee in lijn ligt, hetzij verouderd is. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Dat er ook burgerslachtoffers vallen bij aanslagen die nochtans niet tegen burgers zijn gericht, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden geviseerd bij het gebeurlijke conflict-gerelateerde geweld in de provincie Kaboel.

Verzoekers betoog werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Paghman in de provincie Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Paghman op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Paghman een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES